

ת"פ 25295/02/19 - מדינת ישראל נגד יעקב מולה

בית משפט השלום באשקלון

ת"פ 25295-02-19 מדינת ישראל נ' מולה
בפני כבוד השופטת ענת חולתא

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

יעקב מולה

הנאשמים

הכרעת דין

1. החלטתי לזכות את הנאשם מהמיוחס לו בכתב האישום וזאת מחמת הספק.

רקע:

2. נגד הנאשם הוגש כתב אישום בעבירות איומים ותקיפת עובד ציבור.

על פי כתב האישום, ביום 21.1.2018 בסמוך לשעה 21:00, בבית סוהר "שקמה", ביקש הנאשם שיחת טלפון ומשלא נענה, החל להשתולל בתאו, דפק על הסורגים, פתח את ברז המים והציף את תאו.

מיד ובהמשך, הוצא הנאשם מתאו והובא למשרדו של הסוהר אנואר חיראלדין (להלן: חיראלדין) ואז הנאשם תקף את חיראלדין בכך שדחף אותו בשתי ידיו, עד ש חיראלדין נפל ארצה ונשרט באפו.

מיד ובהמשך, הסוהר יקותיאל כחלון, ניסה להשתלט על הנאשם ולצורך כך קרא לסוהר אלברט מרדכיב (להלן: מרדכיב). הנאשם השתולל, תוך כדי שאיים על חיראלדין בכך שצעק שיזיין אותו, יראה לו מה זה, שיפגוש אותו בחוץ, העולם קטן והגלגל מסתובב, וזאת בכדי להפחידו.

כתוצאה ממעשי הנאשם מרדכיב נחבל באצבעו, עד שנזקק לטיפול רפואי.

מהלך המשפט:

3. כתב האישום הוגש במקור באוגוסט 2018 ובהמשך נמחק לצורך איתור הנאשם והוגש מחדש. במרץ 2019 חולטה ערובה עליה חתם הנאשם בשל אי התייצבותו לדיון. בסופו של דבר, ביום 15.9.19 כפר הנאשם במיוחס לו

עמוד 1

בכתב האישום, כדלקמן:

בנוגע לסעיף 1 - הנאשם אישר שקרא , וביקש ממנו לבצע מספר שיחות טלפון אותן התיר בית המשפט בדיון, לצורך גיבוש חלופת מעצר. לדברי הנאשם, במשך מספר ימים לא אפשרו לו לבצע שיחות טלפון. הנאשם אישר, שדפק על הדלת, והכחיש שהציף את התא.

בנוגע לסעיף 2 - לדברי הנאשם סוהר שהוציא אותו מהתא, לקח אותו לחדר קצין המשמר, שבו אין מצלמות. לדבריו, במעבר יש מצלמות.

לדברי הנאשם, עוד לפני הכניסה לחדר המשמר הוא הוכה על ידי אנואר, והוא קיבל סטירה מחוץ למשרד. לאחר מכן, הוכנס לחדר על ידי אנואר ושם הוכה על ידי אנואר באגרופים.

לדברי הנאשם, בתגובה לאלימות זו דחף את הסוהר, שנפל, ואז הגיעו הסוהרים האחרים והשתלטו עליו. לדברי הנאשם, שלושת עדי התביעה נכחו באירוע.

בנוגע לסעיף 3 - הנאשם הכחיש שאיים על הסוהר וכפר במלל המיוחס לו. לדבריו, אמר לסוהר "זה לא יעבור עליך בשתיקה, כי אני אתלונן עליך למח"ש".

ניתנה הסכמה להגשת התעודות הרפואיות.

4. ביום 18.12.19 נשמעו הראיות.

מטעם התביעה העידו: הסוהר **אנואר חיראלדין**, הסוהר **יקותיאל כחלון**, הסוהר **אלברט מרדכיב** והחוקר **יאיר מלכה**.

מטעם ההגנה העיד **הנאשם**.

כן הוגשו הראיות הבאות:

ת/2 - תעודה רפואית מיום 22.1.18 של הסוהר אלברט מרדכיב.

ת/3 - הודעת הנאשם מיום 23.1.18.

ת/4 - תעודה רפואית מיום 21.1.18 של הסוהר אנואר חיראלדין.

נ/1; נ/1א ; נ/1ב - תמונות של הנאשם בשחור לבן.

נ/2 - דו"ח רפואי של הנאשם - ממרפאת שב"ס.

נ/3 - דו"ח פעולה של הסוהר יקותיאל כחלון מיום 21.1.2018.

נ/4 - דו"ח פעולה של הסוהר אנואר חיראלדין מיום 21.1.2018.

נ/5 - הודעת הסוהר יקותיאל כחלון מיום 23.1.2018.

נ/6 - הודעת הסוהר אנואר חיראלדין מיום 23.1.2018.

הצדדים הגישו סיכומיהם בכתב.

טענות הצדדים בסיכומים:

5. **המאשימה** עתרה להרשיע את הנאשם, בהתבסס על עדויות עדי התביעה.

נטען, שהסוהר **אנואר חיראלדין** מסר גרסה קוהרנטית, אשר עולה בקנה אחד עם דו"ח הפעולה שרשם בסמוך לאירוע. העד מסר, שהנאשם ביקש לבצע שיחת טלפון לאחר סגירת האגף ונמסר לו, שלא ניתן בשלב זה לבצע שיחה. העד הסביר, שאין אפשרות לפתוח את האגף לאחר סגירתו בשביל שיחת טלפון. העד מסר, שהנאשם קיבל את הסירוב יפה, אך בהמשך דווח לו שהנאשם הציף את התא במים. כשהנאשם הוכנס לשיחה במשרדו, הנאשם דחף אותו והפיל אותו לרצפה, ונגרמה לו חבלה באף. לאחר מכן, השתלטו עליו הסוהרים האחרים. כמו כן הנאשם איים עליו, כמפורט בכתב האישום.

נטען, הניסיונות להציג סתירות בין העדויות בשאלת סדר הכניסה אל החדר הם חסרי משמעות.

נטען, שגם העד **יקותיאל כחלון** העיד באופן דומה ל חיראלדין בנוגע להצפת התא, דחיפת חיראלדין ומהלך ההשתלטות על הנאשם, תוך שימוש בכוח סביר. העד אישר, שייתכן שכתוצאה מכך חולצת הנאשם נקרעה והוא נחבל. העד לא זכר את נוסח האיומים, אך אישר את תוכן דוח הפעולה שנכתב בסמוך לאירוע.

נטען, שעדות **אלברט מרדכיב** משלימה את התמונה הראייתית. מנקודת מבטו של העד, כשנכנס למשרד, הבחין בנאשם משתולל וביקותיאל תופס אותו. העד סייע בהשתלטות על הנאשם, ואגב כך נחבל באצבעו. אמנם העד מסר שלא שמע את האיומים, אבל הוא היה עסוק באותה עת ולא היה מודע להתרחשויות נוספות סביבו. ייתכן גם, שהאיומים נאמרו מיד ובסמוך לכניסתו לחדר.

עדויות שלושת הסוהרים משתלבות זו עם זו ומתארות את ההתרחשות באופן עקבי ואותנטי.

לעניין הצפת התא, הסוהרים והחוקר מלכה העידו, שאין אפשרות להבחין במים במצלמות ולכן לא היתה תועלת בתיעוד. נטען, כי הסיכוי שניתן להבחין במים שקופים ברזולציה של מצלמת אבטחה, הוא נמוך ביותר.

נטען, כי במקום האירוע אין מצלמות מתעדות ולכן לא היה צורך בתפיסת סרטונים שאינם רלוונטיים לאירוע או למקום.

נטען, כי יש לדחות הניסיון להציג מחדל חקירה באי חקירת סוהר נוסף, שכנראה הוביל את הנאשם לחדרו של חיראלדין, שכן שלושת הסוהרים שהיו מעורבים מסרו עדות.

לעניין החבלות שנגרמו לנאשם, על פי עדויות הסוהרים החבלות הן תוצאה של ניסיון ההשתלטות על הנאשם, והתמונות שהציג תואמות את העדויות.

הנאשם הודה בחקירתו, שלאחר שסורב לקבלת שיחת הטלפון, עשה רעש וצעק. הנאשם הסביר בחקירתו הנגדית שלא דיווח לגורמי שב"ס כי זו "מערכת סגורה". למעשה, הנאשם טוען להסתרה מצד גורמי שב"ס, ואין בפיו הסבר לשיהוי בהעלאת טענותיו במהלך ניהול המשפט עצמו.

חרף טענות הנאשם לאלימות ברוטלית, החבלות המתועדות אינן מתיישבות עם גרסתו.

לעניין הצפת התא, הנאשם מסר תשובות מתחמקות.

ניתן להתרשם בחקירתו ממגמת צמצום של חלקו באירוע ומעמדה קורבנית, שאינה עולה בקנה אחד עם הראיות והעדויות שהוצגו בפני בית המשפט.

לעניין נוהל העברת חומר החקירה ליחידה הארצית לחקירת סוהרים (להלן - יאח"ס), החוקר מלכה העיד, שתחנת המשטרה היא שאמורה להעביר את הדיווח ליאח"ס. נטען, טענות לעבירות פליליות המבוצעות ע"י סגל שב"ס במסגרת תפקידם נחקרות ע"י יאח"ס ואילו טענות לעבירות מצד אנשי שב"ס שלא במסגרת תפקידם, נחקרות על ידי המשטרה, בהתאם למקום ביצוע העבירה. עם זאת, כשמדובר בתלונות הדדיות, יש סמכות גם למשטרה לבצע את החקירה. נטען, כי על פי נוהל פנימי של האגף לחקירות ולמודיעין במשטרה, במקרה של תלונות הדדיות, המשטרה תמשיך בחקירה ובמקביל תעביר העתק מחומר החקירה ליאח"ס ולרע"ן משמעת בשב"ס. נטען, כי מבדיקה שנערכה במערכת המשטרית, אין אינדיקציה פוזיטיבית המעידה על העברת חומר החקירה ליאח"ס ולרע"ן משמעת בשב"ס. בבדיקה מול הגורם הרלוונטי ביחידה החוקרת, לא זכור אם ההעברה בוצעה במקרה זה, שכן מדובר באירוע מלפני שנתיים.

עוד נטען, כי במקרה זה היחידה החוקרת לא סברה שהתגבשה תשתית ראיתית התומכת בגרסת הנאשם ומשכך לא נשקלה העברת התיק להמשך טיפולה של יאח"ס. לטענת המאשימה, גם אם נפל פגם באי העברת חומר החקירה ליאח"ס ולרע"ן משמעת, במקרה זה אין נפקות לפגם. זאת, מאחר שהנאשם לא העלה כל טענה בעניין זה, אלא הטענה הועלתה במהלך המשפט ביוזמת בית המשפט. לא מדובר בפגם שפגע בהגנת הנאשם, שכן הנאשם בעצמו יכול היה לפנות ליאח"ס והוא בחר שלא לעשות כן. גם אם מדובר במחדל, אין בו להשפיע על תוצאת ההליך ולכל היותר יש לתת לכך משקל בעת גזירת העונש.

6. **ב"כ הנאשם** עתרה לזכות את הנאשם מהמיוחס לו בכתב האישום.

על פי גרסת הנאשם, ביום 21.1.2018, בזמן ספירת אסירים פנה הנאשם למפקד המשמרת (הסוהר חיראלדין) וביקש שיחת טלפון, לאחר שהסביר כי הוא שוהה במעצר מספר ימים ובניגוד להחלטת בית משפט, לא אישרו לו לבצע שיחת טלפון. חיראלדין השיב לבקשת הנאשם בזלזול ובתגובה, הנאשם דפק בחוזקה על דלת התא, ולאחר מכן הוצא מהתא על ידי סוהר, ונתבקש להיכנס למשרדו של חיראלדין. באותה עת עמדו מחוץ למשרד חיראלדין וכלול. לאחר שנכנס לחדרו של חיראלדין, הותקף על ידי חיראלדין וכלול במשך 10 דקות לפחות. לאחר שהנאשם נכנס למשרדו של הסוהר אנואר, כלול סגראת הדלת, והוא הותקף ע"י אנואר וקותי במשך 10 דקות לפחות וזאת לאחר שקותי סגר את דלת המשרד. בתגובה לתקיפה, הנאשם הדף את חיראלדין, כך שנפל ארצה. לאחר שכלול לחץ על לחצן המצוקה הגיעו הסוהר מורדכיב וסוהרים נוספים והשתלטו על הנאשם, תוך שהם מפעילים כלפיו כח ומכים אותו. הנאשם נכבל ונלקח למרפאה, ובדרך הנאשם אמר ל חיראלדין ש"הוא יזין אותו בבית המשפט". לאחר אותו אירוע, ובעוד הנאשם נמצא בבידוד, התבקש הנאשם על ידי חיראלדין לעמוד בספירה, למרות הסברו, שכל גופו כואב ואינו יכול לעמוד, ואז אמר לו הסוהר חיראלדין ש"יזין אותו".

נטען, כי גרסת הנאשם מפורטת. הנאשם שיתף פעולה בחקירתו ועמד על גרסתו.

בראיות המאשימה מספר תמיהות, מהן ניתן להסיק שגרסת הנאשם היא הנכונה והאמינה מבין הגרסאות ולכן בית המשפט מתבקש להעדיף את גרסת הנאשם על זו של עדי התביעה ולקבוע, שהנאשם הוכה על ידי הסוהרים וניסה להגן על עצמו.

נטען, כי גם אם תיאורי הנאשם אינם מתיישבים עם החבלות שתועדו, הוא העצור שלטענתו הותקף על ידי מספר סוהרים וחלק מהחבלות אינן נראות (למשל, בצלעות).

עדויות של הסוהר מורדכיב אינה מתיישבת עם עדויות חיראלדין וכלול והיא מוכיחה, ששניהם אינם דוברים אמת. מורדכיב העיד, שראה את חיראלדין ואת כלול מובילים את הנאשם לחדר מפקד המשמרת וסוהרים את הדלת. סגירת הדלת איננה מצויינת על ידי השניים בעדותם.

טענת הנאשם, שהוכה במשך 10 דקות, לאחריו כלול לחץ על לחצן המצוקה, מתיישבת עם עדות מורדכיב לפיה הנאשם היה בחדר מפקד המשמרת **"במשך 10 דקות רבע שעה לא זוכר בדיוק"** (עמ' 15 ש' 33-30) ובהמשך: **"משהו כזה. אני לא זוכר עם הזמנים. יכול להיות אפילו יותר"** (עמ' 16 ש' 13). עדות זו משמיטה את הקרקע מתחת גרסת הסוהרים חיראלדין וכלול ומלמדת, שהנאשם דובר אמת.

על פי עדות הנאשם, במסלול מהתא שלו ועד למשרד מפקד המשמרת קיימות מצלמות ואילו בתוך החדר אין מצלמות. גם חיראלדין אישר את הדבר. לא ברור מדוע לא נתפס התיעוד. מפנייתה אל המאשימה בעניין נמסר, שהתוכן נמחק בחלוף שבועיים. התיעוד חשוב לאור גרסת חיראלדין שהנאשם היה רגוע, עד לכניסתו אל החדר.

נטען, שכלול תומך בעדותו בגרסת הנאשם, ובניגוד לגרסת חיראלדין בנושא סדר הכניסה לחדר. חיראלדין התקשה להסביר את הסתירה והתחמק בעדותו. מדובר בסתירה שקיימת בדוח"ת הפעולה, שמולאו בסמוך לאירוע, והיא

מדגישה את חוסרהאמינות של הסוהרים.

סתירה נוספת מתייחסת לנוסח האיומים שהשמיע הנאשם. חיראלדין כתב בדו"ח הפעולה בסמוך לאירוע נוסח מסוים, בעת חקירתו האיום קיבל נפח נוסף, ובעדותו בבית המשפט חזר על הנוסח שנכתב בדו"ח הפעולה ורק לאחר ריענון שוב שינה את גרסתו. לבסוף, אישר שהנוסח בדו"ח הפעולה הוא הנכון (עמ' 12 ש' 19).

לעומתו, העד כחלון לא מציין כלל איום של הנאשם כלפי חיראלדין ורק בהודעתו מיום 23.1.18 הוא "נזכר" בכך. בעת עדותו בבית המשפט לא היה לעד הסבר מדוע דבר האיום לא נרשם בדו"ח אותו כתב בסמוך לאירוע.

לעומתם, העד מורדכיב לא מספר על איום ועל פי עדותו לא שמע איום (עמ' 18 ש' 6).

הנאשם מסר כבר בחקירתו מיום 23.1.18 שאמר ל חיראלדין ש"זיין אותו בבית משפט" וש"הם עוד יפגשו בחוץ" והוא אף חזר על כך בעדותו. הנאשם הכחיש שקילל או איים, אלא התכוון לכך שיתלונן כנגדו. גם אם מן הראוי שאמירה זו לא היתה נאמרת, הרי שבנסיבות בהן נאמרה, לאחר דקות ארוכות של אלימות, אין מדובר בעבירה. התוכן אינו כולל איום מפורש ולא ניתן לקבוע שמדובר באמירה "שלא כדן". ב"כ הנאשם הפנתה לאסמכתאות בעניין זה ועתרה לקבוע שאין מדובר באיום ולזכות את הנאשם. לחלופין, נטען, כי מדובר בזוטי דברים.

נטען, כי בתיק התרחשו מספר מחדלי חקירה:

החוקר יאיר מלכה בחר שלא לעמת את חיראלדין ואת כחלון לגבי הסתירות בגרסאותיהם בנוגע לאיומים הנטענים. החוקר לא בירר כיצד ייתכן שאף ששלושת העדים נכחו יחד באירוע כל אחד מהם מוסר גרסה שונה. החוקר העיד: **"לא מצאתי לנכון לאמת [צ"ל, לעמת] אותם על הסתירות בין הדוחות"** (עמ' 20 ש' 1).

בנוסף, החוקר העיד, שלו עלה מהדוחו"ת שנכח במקום סוהר נוסף, היה גובה ממנו עדות. אלא שבהודעת כחלון מיום 23.1.18 צוין במפורש, שנכח סוהר נוסף באירוע, שהוא זה שהוביל את הנאשם מתאו למשרד של חיראלדין. החוקר לא בירר במי מדובר ולא חקר אותו. בעניין זה, חיראלדין מסר בהודעתו שרק שלושת הסוהרים נכחו באירוע, אך בעדותו בבית המשפט מסר, שהיה סוהר נוסף (עמ' 14 ש' 1).

נטען, כי האירוע כולו לא נחקר כראוי ולכן לא אותר סוהר נוסף, שיכול היה לשפוך אור על ההתרחשות. לכל הפחות, היה ראוי למסור את פרטיו, כדי לאפשר להגנה לזמנו במידת הצורך. המאשימה סבורה שלאור העדים המפלילים, עדותו אינה נחוצה, אך נוכח הפער בין עדות מורדכיב לעדויות חיראלדין וכחלון, כל עד ראיה הוא נחוץ.

בעניין המצלמות, החוקר מלכה מסר ש**צפה במצלמות**, אך לא מצא לנכון לצרף את ההקלטות לחומר החקירה. העד גם לא רשם דו"ח צפייה. מדובר במחדל המונע מההגנה ומבית המשפט את האפשרות לקבוע האם ניתן ללמוד משהו מהתיעוד או לא. יש לזקוף עובדה זו לחובת המאשימה.

מחדל מהותי נוסף נובע מכך, שחומר החקירה בתיק לא הועבר אל הגורמים החיצוניים הרלוונטיים - יאח"ס ורע"ן משמעת. בכך, נפגעה זכותו של הנאשם להליך הוגן ויש לזקוף גם מחדל זה לחובת המאשימה. נטען, כי על פי הנוהל המשטירתי בכל מקרה של תלונות הדדיות, יש להעביר העתק מחומר החקירה ליאח"ס ורע"ן משמעת, בלי קשר לשאלה האם גובשה תשתית ראייתית התומכת בגרסת הנאשם. מדובר במחדל, שתחילתו בשב"ס והמשכו ביחידה החוקרת. ייתכן, שחקירת כלל המעורבים או מעורבים נוספים היתה מלמדת על התמיהות כבר בשלב החקירה וכלל לא היה מוגש כתב אישום. לכן נפגעה זכות הנאשם להליך הוגן.

על כן יש לקבוע, שמחדלי החקירה פוגעים בתשתית הראייתית ויש לתת משקל רב למחדלים.

בנוסף, עדות מורדכייב יוצרת ספק סביר באשמת הנאשם,

לכן יש לזכות את הנאשם זיכוי מלא ולחלופין, מחמת הספק.

דין והכרעה

7. לאחר שבחנתי את חומר הראיות ואת טענות הצדדים מסקנתי היא, שיש לזכות את הנאשם מחמת הספק. ספק זה נותר לאחר שבבחינת מכלול העדויות, ובשים לב למחדלי החקירה, לא ניתן לקבוע ממצאים ברורים וחד משמעיים בנוגע להתרחשות באירוע.

אדגיש, כי אין מדובר בזיכוי הנובע מקבלת גרסת הנאשם או מהרושם החיובי שהותיר. עדות הנאשם הותרה רושם שלילי והיא איננה מתיישבת כלל עם מכלול הראיות שבתיק. אלא שאין די בהתרשמות שלילית, ואפילו לא משקרי הנאשם, על מנת לקבוע, פוזיטיבית, ומעבר לכל ספק סביר, כי המעשים שיוחסו לו בכתב האישום אכן התרחשו כלשונם. בה בעת, אין בכך כדי לקבוע באופן פוזיטיבי כי עדויות הסוהרים אינן מהימנות או כי הנאשם הוכה על ידם, כפי שנטען. במצב דברים שבו ממכלול העדויות, ונוכח פגמים בחקירה, לא ניתן לקבוע ממצא ברור מעבר לכל ספק בנוגע למהלך ההתרחשות, הדבר מוביל בהכרח לזיכוי הנאשם גם אם בית המשפט מתרשם, כי ההסתברות שהאירועים התרחשו בהתאמה לעדויות הסוהרים גדולה יותר מההסתברות שהאירועים התרחשו בהתאמה לעדות הנאשם. אין מדובר בהליך אזרחי אלא במשפט פלילי שבו יש להוכיח את האישומים מעבר לכל ספק סביר.

להלן נימוקיי.

עבירת האיומים:

8. בדו"ח הפעולה (נ/4) שכתב העד חיראלדין ביום האירוע נכתב, שהנאשם השמיע את האיום **בדרך למרפאה** ואמר: **"אתה עוד תראה מי אני"**

בהודעת העד בחקירה שנערכה יומיים לאחר מכן (נ/6) נכתב מפי העד: **"האסיר איים עליי שיזין אותי ויראה לי מה**

זה ושניפגש בחוץ והעולם קטן והגלגל מסתובב".

9. העד חיראלדין העיד בבית המשפט, שלאחר האירוע במשרדו השתלטו על הנאשם ולקחו אותו לתא בידוד ו"זה המשיך להתנהל תוך כדי שהוא גם איים עלי כמו 'הוא יזיין אותי הוא יראה לי מה זה' " (עמוד 8 שורה 23). העד הבהיר, לשאלת ב"כ המאשימה, שהאיומים הושמעו "בסוף אחרי שהשתלטנו עליו. שזה נגמר פיסית" (עמוד 9 שורה 12). לשאלת חוזרת של ב"כ המאשימה לגבי תוכן האיום השיב: " 'אני אראה לך מי אני'. מה שכתוב בדו"ח הפעולה" (עמוד 9, שורה 15) ולאחר שב"כ המאשימה ביקשה לרענן את זיכרון העד האשר את האמור בו "שהוא אמר שהוא יפגוש אותי בחוץ והגלגל מסתובב".

כאן המקום להעיר, כי אף שב"כ המאשימה כינתה בעת הדיון את המסמך שהציגה לעד "הדוח" הרי שעל פי התוכן המסמך שהוצג בפועל, ושאותו אישר העד בעקבות הריענון הוא הנוסח המופיע בהודעה במשטרה, ולא זה המופיע בדו"ח.

בחקירה הנגדית העד נשאל לגבי הבדלים בנוסח האיומים אותם מייחס לנאשם ואימץ את הנוסח אותו כתב בדו"ח הפעולה (עמוד 12, משורה 14).

10. עולה, איפוא, שנוסח האיום אותו אימץ העד בעדותו איננו נוסח האיום המופיע בכתב האישום. המאשימה לא תתרה להעדיף את נוסח האיום המופיע בהודעה על פני הנוסח המופיע בדו"ח. כאמור לעיל, נראה, כי המאשימה כלל לא הבחינה בין שני המסמכים. ממילא, לא נמסר הסבר לפער בין הנוסחים בשני המסמכים וגם בעת חקירתו, העד לא נשאל לגבי ההבדל בין הנוסחים. די בכך להביא לזיכוי הנאשם.

11. למעלה מן הצורך, מן הראוי להצביע גם על הקשיים הבאים בנוגע לעבירת האיומים המיוחסת לנאשם:

ראשית, העד כחלון אינו מציין בדו"ח הפעולה שלו (נ/3) איום כלשהו שהושמע כלפי הסוהר חיראלדין. דבר האיום מופיע לראשונה בהודעתו נ/5 שנגבתה יומיים לאחר מכן, שם נכתב מפי העד שהנאשם "איים על הסוהר אנואר שיזיין אותו ויפגוש אותו בחוץ ושהוא לא מכיר אותו ושהגלגל מסתובב". המדובר בנוסח זהה לזה שהעד חיראלדין מסר בהודעתו, נוסח שבסופו של דבר לא אימץ בעדותו, אלא את הנוסח שבדו"ח הפעולה. בעת עדותו, העד כחלון לא ידע להסביר מדוע דבר האיום לא צויין בדו"ח הפעולה שלו (עמ' 15 ש' 5-7).

מדובר בקושי של ממש וזאת בשני היבטים: הן בעובדה, שעצם האיום מופיע לראשונה בהודעת העד ולא בדו"ח הפעולה שלו, שנכתב בסמוך לאירוע; והן בעובדה, שנוסח האיום שנמסר, הזהה לנוסח אותו מסר העד חיראלדין לראשונה בחקירתו, שונה מזה שחיראלדין עצמו כתב בדו"ח הפעולה שלו, ומהנוסח שאומץ בסופו של דבר בבית המשפט.

שנית, העד מורדכיב לא מתאר איום מצד הנאשם כלל, ובעדותו בבית המשפט מסר, שלא שמע כל איום (עמ' 18 ש' 5).

(5-7).

טענת המאשימה בסיכומים, שהעד היה עסוק באותה עת ולא היה מודע להתרחשויות נוספות סביבו, או שהאיומים נאמרו מיד ובסמוך לכניסה לחדר, היא ספקולציה שאיננה מעוגנת כלל בחומר הראיות, לא נאמרה על פי העד ואף סותרת את עדותו המפורשת של חיראלדין, כמובא לעיל, לגבי המועד שבו הושמעו האיומים.

12. הנאשם עצמו מסר בהודעתו **ת/3** שלאחר שהותקף על ידי הסוהרים אמר לסוהר חיראלדין ש"זיין אותו בבית משפט ושהם עוד יפגשו בחוץ". הנאשם חזר על הדברים גם בעת עדותו בבית המשפט. לדבריו, כוונתו לא היתה לאיים אלא התכוון, שהם יפגשו בבית המשפט כיוון שהתכוון להגיש תלונה נגדו.

האמור בעדות הנאשם מתיישב עם העובדה שבשני דוחו"ת הפעולה של הסוהרים כחלון ומורדכיב, שנכתבו בסמוך לאירוע, לא מופיע דבר האיום, שכן הם לא חוו את דברי הנאשם כאיום והעד מורדכיב דבק בגרסה זו גם בעת עדותו בבית המשפט. כאמור, לנוסח הזהה המופיע לראשונה בהודעותיהם של הסוהרים כחלון וחיראלדין, אין הסבר בפניי ועצם העובדה, שהעד חיראלדין עצמו לא אימץ נוסח זה בסופו של דבר בעדותו מחייבת את המסקנה, שלא כך התרחשו הדברים ביום האירוע.

13. נוכח כל האמור לעיל, נותר ספק של ממש בכך שהנאשם עבר עבירת איומים, גם על פי הנוסח המינורי המיוחס לו בדו"ח הפעולה של הסוהר חיראלדין, ויש להניח לזכות הנאשם, כי הדברים שאמר הם כמופיע בהודעתו ובעדותו בבית המשפט.

אשר על כן, אני מורה על זיכוי הנאשם מעבירת האיומים.

עבירת תקיפת עובד ציבור:

14. לאחר בחינת חומר הראיות וטענות הצדדים המסקנה המתחייבת היא, כי גם בנוגע לעבירה זו נותר ספק ביחס לאשמת הנאשם. בחינת הראיות בכללותן, בצירוף מחדלי חקירה אותם אפרט בהמשך אינם מאפשרים לקבוע ממצא עובדתי ברור לגבי ההתרחשויות במשרד של הסוהר חיראלדין. הספק נותר, גם בהינתן העובדה הברורה, שלא ניתן לקבל כעדות אמת את עדות הנאשם בפניי על אלימות הסוהרים כלפיו.

15. כפי שיפורט להלן, אין בחומר הראיות תשובה ברורה וחד משמעית למספר עניינים הקשורים באירוע, חלקם מהותיים וחלקם משניים: אופן התקיפה, מיקום המעורבים בעת התקיפה, מספר הנוכחים בחדר, משך האירוע.

כזכור, המעשה המיוחס לנאשם בכתב האישום הוא, שלאחר שהובא למשרד, תקף את הסוהר חיראלדין בכך שדחף אותו בשתי ידיו, עד שהסוהר נפל ארצה ונשרט באפו.

16. בדו"ח הפעולה של הסוהר חיראלדין **נ/4** נכתב: "**האסיר ישר תקף והתנפל עליי ושרט אותי באף**". המדובר בתיאור שונה מזה המופיע בכתב האישום: לא מופיעה בו דחיפה, או נפילה על הרצפה, ובכתב האישום לא מופיע שהנאשם גרם לשריטה.

הדחיפה מופיעה לראשונה בהודעת העד נ/6: "... האסיר הסתובב לכיוון שלי דחף אותי בחוזקה אני נפלתי על הרצפה ושרט אותי באף...". כלומר, מתיאור זה הנאשם שרט את העד, לאחר שנפל על הרצפה. כאמור, המאשימה לא מייחסת לנאשם בכתב האישום את מעשה השריטה, אף שזהו המעשה היחיד אותו מייחס העד לנאשם הן בדו"ח הפעולה והן בהודעה.

בעדותו הראשית בבית המשפט העד תיאר: "איך שנכנסתי למשרד הוא היה לפני וישר הוא הסתובב אלי ודחף אותי בחוזקה והפיל אותי לרצפה" (עמ' 8 ש' 20-21) בהמשך סיפר שהיתה לו שריטה באף (עמוד 26) ורק לשאלה מפורשת של ב"כ המאשימה מסר, שהשריטה באף נגרמה מידי הנאשם כשהוא היה על הרצפה (עמוד 9 משורה 1).

כאמור, בכתב האישום בחרה המאשימה שלא לייחס לנאשם את גרימת השריטה, אף שהעד תיאר מעשה מכוער.

עניין זה לא לובן בחקירה הנגדית של העד ולא במסגרת הסיכומים ונותר, למעשה, בלתי מטופל על ידי ב"כ הצדדים.

17. על פי דו"ח הפעולה נ/3 של העד כחלון, בכניסה למשרד "באופן מפתיע האסיר...דחף בחוזקה את אנואר. כתוצאה מכך אנואר נפל על הרצפה. באותו רגע השתמשתי בכח סביר יחד עם אנואר כדי להשתלט על האסיר". בדו"ח הפעולה של העד לא מופיע, שהנאשם שרט את הסוהר חיראלדין ולא מופיע, שלאחר שהסוהר נפל על הרצפה הנאשם המשיך בתקיפה. גם בהודעה נ/5 אין אזכור של הדבר, וגם לא בעת עדותו הראשית בבית המשפט (עמ' 13 משורה 11). העד אף הדגיש: "ואז הוא דחף את אנואר מיד תפסתי אותו מאחור" (עמ' 13, שורה 12).

בחקירה הנגדית העד תיאר בפירוט: "פחות או יותר נזכרתי שהוא נכנס ואנואר בא להסתובב כי המשרד שאת נכנסת יש שולחן, הוא בא ללכת שמאלה לכיוון השולחן שמאחוריו יש תא של אגף אחר ואז הוא דחף אותי לכיוון דלת האגף" (עמ' 14 ש' 7-13). כלומר, גם בתיאור המפורט על ידי העד, אין איזכור לכך, שהנאשם המשיך ותקף את הסוהר חיראלדין בעת שהיה על הרצפה.

18. בנסיבות אלה, ניתן להבין מדוע המאשימה בחרה שלא לייחס לנאשם את גרימת השריטה לסוהר חיראלדין, שהעד כחלון לא מתייחס אליה כלל. אך אין בכך כדי לבטל את הקושי הקיים באמרתו השונות של הסוהר חיראלדין ואת ההשלכה שיש לכך בהערכת נכונות גרסתו.

19. בדו"ח הפעולה נ/4 של הסוהר חיראלדין אין התייחסות למיקום המעורבים בעת התקיפה הנטענת. בחקירה נ/5 העד תיאר: "בזמן שאני עומד בפתח של המשרד ומבקש ממנו להיכנס פנימה, ואז באופן מפתיע האסיר הסתובב לכיוון שלי...".

גם מהעדו הראשית של העד עולה, שהתקיפה בוצעה כשהנאשם נמצא לפניו בתוך המשרד: "איך שנכנסתי למשרד הוא היה לפני וישר הוא הסתובב אליי..." (עמוד 8 משורה 20).

ראו גם בחקירה הנגדית, כאשר מעומת עם גרסת הסוהר כחלון: "...יכול להיות שאני הייתי ראשון והוא עקף אותי **תוך כדי**" (עמוד 11, שורה 11) וכן בהמשך: "... יכול להיות שאני נכנסתי לפניו לחדר אבל אני תיארתי מה היה **בתוך החדר**" (עמוד 11, שורה 19).

כלומר, על פי גרסת הסוהר חיראלדין תקיפתו התרחשה בתוך החדר, כשהוא עצמו עומד בכניסה והנאשם חלף על פניו, ואז הסתובב לעברו ודחף אותו.

20. העד **כחלון** מתאר בדו"ח הפעולה שלו נ/3: "אנואר נכנס ראשון כאשר האסיר נכנס אחריו ואני הייתי מאחור **תוך כדי הכניסה אל המשרד אנואר ביקש מהאסיר להיכנס פנימה מכיוון שהוא עמד בכניסה למשרד. אז באופן מפתיע האסיר...דחף בחוזקה את אנואר**".

תיאור זה מופיע גם בהודעתו נ/5.

וראו גם בעדות הראשית: "...ונכנסנו למשרד ואיך שנכנסנו הוא היה אחרי אנואר בתוך המשרד אני נכנסתי אחריו ואז הוא דחף את אנואר מיד תפסתי אותו מאחור..." (עמוד 13 משורה 11).

וכן ראו שוב את התיאור בחקירה הנגדית: "...[הנאשם] נכנס ואנואר בא להסתובב כי המשרד שאת נכנסת **יש שולחן, הוא בא ללכת שמאלה לכיוון השולחן שמאחוריו יש תא של אגף אחר ואז הוא דחף אותו לכיוון דלת האגף**" (עמ' 14 ש' 13-7).

כלומר, העד כחלון מתאר, שהסוהר חיראלדין נמצא בתוך המשרד, ואומר לנאשם, שנמצא בפתח המשרד להיכנס, בעת שהסוהר חיראלדין מסתובב לכיוון השולחן ואז הנאשם דחף את הסוהר חיראלדין והוא עצמו תפס את הנאשם מאחור.

21. מדובר בשני תיאורים שונים. מן הראוי היה ללבן את ההבדל בתיאורים בשלב החקירה, דבר שלא נעשה. גם בשלב הסיכומים ההבדלים לא לובנו. המאשימה טענה (פסקה 6 לסיכומים) שלשאלת סדר הכניסה לכך "אין משמעות" ושהכניסה לחדר היא "דבר דינמי האורך שניות בודדות".

אלא שבמקרה זה, לאור תיאור שני העדים שהתקיפה התרחשה מיד עם הכניסה לחדר, הקושי העולה משני התיאורים איננו בשאלה **המשנית** מי נכנס ראשון אל המשרד, אלא בשאלה **המהותית** כיצד התבצעה התקיפה והיכן היו המעורבים השונים בעת התרחשותה.

מתיאור העד חיראלדין עולה בבירור, שהתקיפה התרחשה כשהוא בכניסה למשרד, לאחר שהנאשם חלף על פניו ואז הסתובב לכיוונו, כלומר, הוא עצמו היה באותה עת בין הנאשם ובין הסוהר כחלון שנכנס אחרון. על פי תיאור זה העד כחלון לא יכול היה לתפוס מיד את הנאשם **מאחור** כפי שתיאר.

לעומת זאת, על פי תיאור העד כחלון, הסוהר חיראלדין היה בתוך המשרד ופנה לכיוון השולחן והוא זה שהסתובב לעבר הנאשם שעמד בכניסה למשרד, ואז הנאשם דחף את העד. כלומר, בעת התקיפה הנאשם היה בין שני הסוהרים, ועם הגב לסוהר כחלון, כך שהסוהר מיד תפס אותו מאחור.

משאין בפני תיאור ברור וקוהרנטי אחד לגבי ההתרחשות בתוך המשרד, אלא שני תיאורים שונים שעל פני הדברים אינם מתיישבים זה עם זה, והמאשימה לא הציעה דרך סבירה ליישב בין שני התיאורים, לא ניתן לקבוע ממצא עובדתי ברור לגבי ההתרחשות בתוך החדר.

22. עניין נוסף הוא משך האירוע. כאמור, מתיאור שני הסוהרים - חיראלדין וכחלון - שהיו בתוך החדר, עולה בבירור שמדובר באירוע שנמשך שניות בודדות: התקיפה בוצעה מיד עם הכניסה למשרד, העד כחלון מיד משך את הנאשם, ותוך כדי צעק לסוהר הנוסף אלברט (הסוהר מורדכיב, ע.ח.) להיכנס תוך כדי שהוא מחזיק את הנאשם עם ידיו לאחור, מורדכיב נכנס ויחד הורידו אותו אל הרצפה (עמוד 13, משורה 12; עמוד 14, משורה 21).

23. אלא שהעד **מורדכיב** מתאר שהוא המתין מחוץ למשרדו של הסוהר חיראלדין **10-15 דקות אולי אפילו יותר** (עמוד 16 משורה 12) וכשנכנס פנימה ראה את הסוהר חיראלדין על הרצפה, את הנאשם משתולל ואת הסוהר כחלון תופס אותו (עמוד 15 משורה 32).

24. עדותו של העד **מורדכיב**, איננה מתיישבת כלל עם תיאור האירוע של שני העדים ואין בפני הסבר סביר, שלא לומר הסבר כלשהו, המיישב בין שני התיאורים. לעומת זאת, גם בנקודה זו, עדותו של מורדכיב, מתיישבת עם עדות הנאשם לגבי משך האירוע וכן לגבי הטענה, שדלת המשרד היתה סגורה (עמוד 22, שורה 7), כפי שגם העד מורדכיב מסר (עמוד 16 משורה 8), עובדה שלא הוזכרה על ידי הסוהרים חיראלדין וכחלון.

מחדלי חקירה

אי בירור זהותו של הסוהר הנוסף

25. ב"כ הנאשם העלתה במסגרת הסיכומים טענה לגבי מחדל חקירה באי חקירת סוהר נוסף שהיה מעורב באירוע. לאחר שבחנתי את הטענה ואת העדויות השונות, לא מצאתי כי בעניין זה מדובר במחדל משמעותי.

26. מעדויות שלושת הסוהרים עולה, שהיה סוהר נוסף שהביא את הנאשם מתאו לכיוון המשרד. שמו של הסוהר הנוסף איננו מופיע בדוחו"ת או בהודעות, הסוהרים לא נשאלו בעניין זה וגם בעת עדותם לא זכרו במי מדובר. ראו בעדות חיראלדין עמוד 10 משורה 23; בעדות כחלון עמוד 13 משורה 23, עמוד 14 משורה 1; בעדות מורדכיב עמוד 16 משורה 8.

אלא שעולה, כי מדובר בסוהר שתפקידו התמצה בליווי האסיר אל המשרד, כאשר לאחר מכן רק העד מורדכיב נותר להמתין מחוץ למשרד.

27. אכן, מן הראוי היה לכלול בדוחו"ת את שמות כל הסוהרים המעורבים בו. מן הראוי היה להשלים פרט זה בחקירת

הסוהרים, שנערכה יומיים בלבד לאחר האירוע. גם איסוף תיעוד חזותי ממצלמות שמתעדות את המסדרון עשוי היה לסייע בכך (בעניין זה ראו עוד גם להלן). ואולם, בסופו של דבר אינני סבורה כי היה בכך כדי להשליך באופן משמעותי על בירור האמת בנוגע לעניינים המהותיים שבמחלוקת:

ראשית, אם מניחים לטובת הנאשם את טענתו לגבי משך האירוע (שכאמור, נתמכת גם בעדות מורדכיב), הרי שהסוהר שתפקידו התמצה אך בהובלת הנאשם לפתח המשרד לא יכול היה להוסיף הרבה על התיאור.

שנית, גם לשיטת הנאשם, בשלב ההובלה ועד לכניסה אל המשרד וסגירת הדלת על ידי השוטר כחלון, לא התרחש דבר חריג. גם לשיטת הנאשם, האירוע האלים כולו התרחש מאחורי הדלת הסגורה.

אי תפיסת המצלמות

28. אין מחלוקת בין הצדדים, שאין מצלמות המתעדות את ההתרחשות בתוך המשרד. עולה גם שאין מחלוקת, שקיימות מצלמות המתעדות את ההתרחשות במסדרון, והתיעוד נשמר למשך כשבועיים.

29. החוקר מלכה נשאל בחקירתו מדוע לא אסף את התיעוד מהמצלמות. העד מסר, ש**צפה** במצלמות בעת שהגיע לבצע את החקירה והחליט שלא לאסוף אותן. לדברי החוקר: "**אני יכול לומר לך בצורה וודאית תוך כדי ההיכרות שלי שלא ניתן לראות דבר בהצפות... הם יכולים להגיד מה שהם רוצים. מניסיון לא רואים, אני צפיתי במצלמות לא רואים כלום...**" (עמ' 18 משורה 22).

30. לא ניתן לקבל את תשובת החוקר מלכה בעניין זה.

31. ראשית, אין בפניי דו"ח צפייה או מזכר המתעד את פעולת החקירה של צפייה במצלמות לגביה העיד העד. לאור הטענה המפורשת שהועלתה בחקירה הנגדית לגבי מחדל באי-איסוף התיעוד, ניתן להניח שתובע סביר היה מגיש, לפחות במסגרת החקירה החוזרת, מסמך שכזה, לו אכן קיים בתיק. אין מנוס אלא להניח, שפעולת חקירה זו, אם אכן בוצעה, לא תועדה כנדרש.

32. שנית, גם אם אניח, כדברי החוקר, שבאיכות התיעוד במצלמות לא ניתן להבחין במים זורמים במסדרון (וראו, לעומת זאת, עדות **כחלון** עמוד 14, משורה 3), הרי שוודאי ניתן היה לראות בתיעוד פרטים אחרים שעשויים היו לסייע במחלוקת בין הצדדים: כך, ניתן היה לראות תגובת סוהרים למסדרון מוצף, פעולות גריפת מים, פעילות סוהרים בכניסה וביציאה מהתא וכיוצא באלה פעולות אנושיות מובחנות, העשויות להתיישב עם טענה להצפה "**כל המסדרון היה מים שיוצאים מהתא**" כדברי העד כחלון **שם**.

הנאשם הכחיש שהציף את התא. הדבר היה ידוע לחוקר מלכה כבר בעת ביצוע החקירה, יומיים לאחר האירוע, בעת שהתיעוד עוד היה קיים.

33. בהיעדר ראיה אחרת, שעשויה היתה להימצא בצפייה בתיעוד המצלמות, לא נותר אלא להניח **לזכות הנאשם** את דברי החוקר מלכה, שצפה במצלמות ביום החקירה **ולא רואים כלום**, כלומר, לא רואים גם פעילות חריגה כלשהי, כמצופה, כתוצאה מהצפת התא וזרימת מים במסדרון.

משכך, בין אם משום המחדל באי איסוף התיעוד מהמצלמות ובין אם בהסתמך על עדות החוקר (שלא תועדה בתיק)

שצפה במצלמות ולא רואים דבר, יש לזקוף את הדבר לזכות הנאשם, שטען כבר בחקירתו הראשונה, שלא הציף את התא, כנטען.

34. **בדיעבד** ניתן לומר, כי מאיסוף התיעוד במצלמות, ניתן היה גם **לאשר או לסתור** את טענת הנאשם, שבעת ההשתלטות עליו בתוך המשרד, נכחו ארבעה או חמישה סוהרים, ולא רק שלושה, כפי שהעידו בפניו. הנאשם העיד בעניין זה, שראה בתוך המשרד **10 רגליים**.

35. כפי שיוסבר להלן, אינני מקבלת את עדות הנאשם לגבי ההתרחסות במשרד כעדות אמת. גם בעניין מספר הנוכחים בחדר, מסתברת יותר עדות מורדכיב, שרק הוא שהה מחוץ למשרד, ונקרא לסייע לסוהר כחלון, בלא מעורבות סוהרים נוספים. גם בחקירתו **ת/3** הנאשם מתייחס לשלושה סוהרים בלבד, ולא מעבר לכך. לאור זאת, בנקודה זו אכן לא עמדה בפני החוקר מלכה בעת החקירה מחלוקת שחייבה איסוף המצלמות.

אי העברת חומר החקירה ליאח"ס

36. למעשה, המאשימה מאשרת בסיכומיה, שבמקרה זה צריך היה, על פי נהלי המשטרה, להעביר את חומר החקירה לבחינת יאח"ס ורע"ן משמעת בשב"ס. זאת, בשל טענות הנאשם לאלימות סוהרים כלפיו, שהועלתה כבר בעת חקירתו. הדבר לא נעשה.

37. מחדל זה, כשלעצמו, איננו מוביל ישירות לזיכוי הנאשם. אכן, כטענת המאשימה, הנאשם יכול היה לפנות בתלונה ליאח"ס באופן עצמאי, לכל המאוחר לאחר שנודע לו שהוגש נגדו כתב אישום. הנאשם לא עשה כן.

38. אלא שבמקרה זה ההתרשמות היא, שאי העברת חומר החקירה לבירור טענות הנאשם בדבר אלימות כלפיו, בפרט נוכח הראיות שאינן שנויות במחלוקת לגבי חבלות שנגרמו לנאשם וקריעת חולצתו (**נ/2, נ/1-נ/1ב**), היא ביטוי נוסף לאופן שבו בוצעה החקירה בתיק זה ולאופן שבו החוקר תפס את תפקידו.

במצב דברים שבו טענות הנאשם לאלימות הסוהרים כלפיו היו נחקרות כהלכה על ידי היחידה החוקרת, אכן אפשר שלא היה מקום לייחס משקל ראיתי במסגרת ההליך הפלילי לעצם המחדל והפעולה בניגוד לנהלים. אך בחינת התיק מלמדת, שטענות הנאשם כבר מראשית הדברים לא נחקרו כהלכה, שמא נאמר, לא נחקרו כלל:

39. החוקר מלכה גבה הודעה מהסוהר חיראלדין בשעה 09:50, מהסוהר כחלון בשעה 10:59 ומהנאשם בשעה 11:07. במסגרת חקירתו הנאשם העלה טענות מפורשות לאלימות הסוהרים כלפיו. למרות זאת, החוקר לא מצא לנכון לחזור ולחקור את הסוהרים ולעמת אותם עם טענות הנאשם.

בנוסף, כאמור לעיל, החוקר גם לא מצא לנכון לשאול את הסוהרים שאלות בנוגע לאי התאמות או סתירות שהתעוררו בין עדויותיהם, או בין חקירתם לדו"ח שכתבו.

40. החוקר נשאל בחקירה הנגדית לגבי אי ההתאמה בין תיאור הסוהרים לגבי מיקום המעורבים במשרד והאופן בו התרחשה התקיפה. העד השיב: **"...יכול להיות כמו שמציגים את זה הסוהרים שהכל היה דינאמי במספר שניות שהוא זז הצידה, כעיקרון זה לא מצוין...במציאות הקיימת שלנו כשהוא נכנס למשרד אבל בזמן שהוא תקף את המפקד והפיל אותו הוא הסתובב או התקדם זה לא לפי התכנון שלנו"** (עמוד 19, משורה

9). לשאלת ב"כ הנאשם על סמך מה החליט שהאירוע היה "דינאמי" השיב: "אני יכול לומר כשאתה לוקח עדות מסוהר במקרים כאלה, בחלק גדול דברים משתנים מהרגע שנכנסים למשרד שהוא זז הצידה וזז ימינה אי אפשר להיכנס לפרטים קטנים, כמה שתהיי יסודית בעניין התקיפה העניינים משתנים כשנכנסים לחדר" (עמוד 19 משורה 17).

בהמשך, החוקר נשאל לגבי הפער בין הדוחות להודעות בנוגע לאיומים. העד השיב בעניין זה: "הרבה פעמים אני מקבל מסרים בדוחות פעולה שהם לא מפורטים מספיק ובאופן כזה או אחר הם נזכרים בפרטים נוספים ואני רושם את בהודעה...אני לא חושב שישנה איזה שהיא סתירה בין מה שהם רשמו בין הדוח פעולה לעדות שבבית" (עמוד 19, משורה 29) ובהמשך מסר: "לא מצאתי לנכון לאמת [צ"ל, לעמת] אותם על סתירות בין הדוחות" (עמוד 20, שורה 1).

בנוסף, החוקר נשאל לגבי גרסת הנאשם שהוכה ונחבל ומדוע לא בירר את הדבר עם הסוהרים. העד השיב: "הסוהרים מציינים בצורה מפורשת שבמהלך האירוע במשרדו של המפקד האסיר השתולל לכל עבר ולא זה לא היתה להם כל ברירה אלא להשתלט על האסיר, להוריד אותו על הרצפה ולכבול אותו ואני משער שעל סמך ההתפרעות שלו התקיפה שהוא תקף את המפקד בזמן הכבילה שלו נקראה החולצה" (עמוד 20, שורה 13).

41. לא ניתן לקבל את תשובות החוקר בעדותו בפני כתשובות מניחות את הדעת להתנהלותו של חוקר סביר שתפקידו לברר את האמת. מתשובות החוקר מתבססת ההתרשמות, שהחוקר לא ביקש לחקור את האירוע ולברר מה התרחש בו, אלא ביצע תפקיד טכני של גביית אמרות, תוך שהוא מניח ומשער השערות לזכות הסוהרים, משלים את הפערים בעצמו ומצדק בעדותו את התנהגות הסוהרים כאילו היה עד באירוע עצמו ולא חוקר חיצוני. העד השלים בעדותו בהנחות התומכות בתלונה, מקום בו היה צריך כחוקר לשאול שאלות ולבקש הסברים. המחדל באיסוף התיעוד מהמצלמות מתווסף לכך, באשר עולה, שהחוקר החליט מראש, שלא יהיה באיסוף התיעוד דבר כדי לסייע בבירור האמת.

42. כתוצאה מאופן ביצוע החקירה, גם תלונת הנאשם לא נחקרה כלל, וגם גרסאות המתלוננים לא נחקרו כהלכה ובאופן שהותיר תמיהות ואי התאמות בגרסאותיהם בלתי מבוררות וכתוצאה מכך, נמנעה יכולתו של בית המשפט לקבוע ממצאים ברורים לגבי ההתרשמות כולה - בין לזכות הנאשם ובין לחובתו.

עדות הנאשם

43. כפי שכבר נאמר לעיל, לא ניתן לקבל את עדות הנאשם בפני לגבי ההתרשמות במשרד כעדות אמת. תיאור הנאשם לגבי תקיפה ממושכת, רבת משתתפים, שגרמה לו לחבלות איננה מתיישבת עם התעודה הרפואית והתמונות שהוצגו, וגם לא עם האופן בו תיאר את הדברים בחקירתו. לאור התיאור אשר הותיר רושם ברור של הגזמה, לא ניתן במקרה זה לקבוע ממצאים ברורים, גם לא לזכות הנאשם, ולקבוע פוזיטיבית כי גרסתו שהועלתה בחקירה לפיה דחיפת הסוהר והפלתו נעשתה כהדיפה והגנה עצמית, היא גרסת אמת.

44. עם זאת, כפי שפורט לעיל, במספר עניינים הנוגעים לעובדות הסובבות את האירוע, עדות הסוהר מורדכיב מתיישבת יותר עם גרסת הנאשם. גם בנוגע לטענה בדבר הצפת התא, מחדל החקירה איננו מאפשר לקבוע ממצא עובדתי בהתאמה לעדויות הסוהרים ובאופן שמתיישב עם גרסת הנאשם דווקא.

סוף דבר

45. נוכח כל המפורט לעיל, לא ניתן לקבוע ממצא פוזיטיבי ברור לגבי ההתרחשות בתוך המשרד ויש לזכות את הנאשם מחמת הספק, הן מעבירת האיומים והן מעבירת התקיפה.

ניתנה היום, י"ח חשוון תשפ"א, 05 נובמבר 2020, במעמד הצדדים